

гр. Перник, 09 април 2012 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на двадесет и осми март през две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря Е.В. и с участието на представител на Окръжна прокуратура – Перник - прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от председателя Георгиева КНАХД № 129 по описа за 2012г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Г.Ц.Т. ***, против решение № 80/21.02.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД № 303 по описа на съда за 2011г.. С атакувания съдебен акт е потвърдено наказателно постановление (НП) № 196/21.01.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция” към ОД на МВР – Перник, издадено срещу жалбоподателя за нарушение по чл. 21, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), като е постановено да бъдат наложени административни наказания „глоба” в размер на 200 (двеста) лв. и „лишаване от право” да управлява МПС за срок от 2 (два) месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП (ред. към 12.01.2011 г.)

В жалбата се съдържат твърдения, че са налице касационни основания за отмяна на атакувания съдебен акт по смисъла на чл. 348, ал. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63, ал. 1 изр. 2 от ЗАНН. Жалбоподателят твърди, че в производството пред районния съд вмененото му нарушение не е доказано безспорно от административнонаказващия орган, така че да може да се направи безсъмнен извод относно факта на нарушението и неговото авторство. Съдържат се още оплаквания за допуснати в производството по налагане на административно наказание съществени процесуални нарушения при издаване на акта и процесното наказателно постановление, неотчетени от районния съд и касаещи неспазване правилата по чл. 42, т. 5 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН относно необходимостта от вписване на нарушените законови разпоредби, като се твърди, че същите следва да бъдат вписани както цифрово, така и със съответното словесно съдържание, така че наказаното лице да може да разбере какво нарушение му се вменява. От настоящия съд се иска да отмени първоинстанционното решение и да се произнесе по съществото на спора, като отмени процесното наказателно постановление. Алтернативно жалбата съдържа искане за приложение на ЗДвП в редакцията му обн. в ДВ бр. 10/01.02.2011 г., тъй като измененията се явяват по-благоприятни за нарушителя закон, в какъвто смисъл е чл. 3, ал. 2 от ЗАНН.

Касационният жалбоподател в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Ответникът по жалбата не се явява, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Стефанова, дава заключение, че жалбата е неоснователна, а атакуваното решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното

разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд - Перник, след като взе предвид становищата на страните и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намира жалбата за основателна, като мотивите за това са следните:

При извършената касационна проверка се установи допуснато в хода на производството пред първата съдебна инстанция съществено процесуално нарушение във връзка със събирането и преценката на доказателствата, поради което настоящият съд намира за основателни оплакванията на жалбоподателя в тази посока, макар и не на същите основания. Предвид тази констатация настоящия съд приема касационната жалба за основателна, като съображенията за това са следните:

Районният съд е възприел фактическата обстановка по делото от данните внесени чрез АУАН и издаденото въз основа на него НП; заповед на Министър на вътрешните работи за определяне на длъжностни лица от МВР, които да съставят актове, да издават НП и да осъществяват контролна дейност по ЗДвП; протокол от оторизирана лаборатория за проверка на средствата за измерване, използвани от служителите в сектор „ПП” към ОД на МВР – Перник; обяснения на актосъставителя и на един свидетел, явил се на страната на жалбоподателя, пътувал в автомобила. Въз основа на така посочените, събрани по делото доказателства районният съд е приел за безспорно установено, че на 12.01.2011 г. в гр. Перник, Г.Т. управлява автомобил със скорост от 104km/h при въведена с пътен знак В-26 забрана за движение със скорост, надвишаваща 60km/h. Нарушението е установено от служители на сектор „ПП” към ОД на МВР – Перник посредством използване на техническо средство – скоростомер – Трафик Радар ТР4D с инвентарен №329, регистриращо дата, час и скорост на движение. Въз основа на данните от радара на водача е съставен акт въз основа, на който е издадено процесното НП.

За да установи това от фактическа страна районният съд е приел, че представените и събрани пред него доказателства по делото изясняват всестранно и пълно всички релевантни за делото обстоятелства. Поради тези изводи описаното в АУАН и НП нарушение на ЗДвП е прието за доказано по безсъмнен и категоричен начин. От правна страна актовете обективирали административнонаказателното производство са приети за законосъобразни, като издадени от компетентни органи, в необходимата форма и без допуснати съществени процесуални нарушения, които да засягат правото на защита на наказаното лице или опорочаващи ги в друга степен, така че да са основание за отмяна на процесуално основание. Относно вида и размера на определените административни наказания, същите са приети за правилно определени и съответни на извършеното от водача нарушение, както и подведени под приложимата норма, съдържаща фиксирани и по вид и по размер административни санкции.

Настоящия съд не споделя изводите на първата инстанция относно безсъмнената доказаност на факта на извършване на нарушение по ЗДвП, свързано с превишаване на разрешена скорост за движение, което е ограничило правото на справедлив процес за нарушителя.

Основен елемент от фактическия състав на процесното нарушение е движение със скорост надвишаваща с повече от 44km/h разрешената скорост въведена с пътен знак В-26. Установяването на този факт – движение с определена скорост - може да бъде извършено единствено с техническо средство, признато от закона за одобрен тип, което трябва да бъде и технически изправно, което да е удостоверено чрез преминаване на последваща периодична проверка. Разпечатката от това техническо средство е необходимо да бъде приложена като доказателство по административнонаказателната преписка, особено в производството пред съд, където правилото на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП не важи. В преценката си дали да издаде наказателно постановление административнонаказващият орган се основава на фактическите констатации в акта за установяване на административно нарушение, които при условията на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и в рамките на производството по налагане на административно наказание се считат за верни до доказване на противното. И тъй като редовно съставения АУАН се ползва с такава доказателствена сила в производството по налагане на

административно наказание, в случаите, в които се иска опровергаване на фактическите установявания на АНО пред съд, е наложително да се съберат всички съществуващи, но най-вече относими и главни доказателства. АУАН е оборим с допустими доказателствени средства, каквото е и разпечатката, съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП. А в производството пред съда тежестта на доказване е за административнонаказващия орган, за обвинението, със служебното съдействие на съда. АНО следва да обоснове всички описани във връзка с нарушението обстоятелства, защото пред съда АУАН няма презумптивна доказателствена стойност. Тук фактът на извършване на вмененото нарушение и от посоченото в акта и НП лице, подлежи на доказване. В тази връзка е и чл. 14, ал. 2 Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), чиито разпоредби се прилагат субсидиарно, съгласно препратката на чл. 84 от ЗАНН, поради което доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила.

Настоящият съдебен състав намира, че първоинстанционния съд не е събрал безспорни доказателства, които да водят до безсъмнен извод за осъществен състав на нарушение по ЗДвП в хипотеза на превишаване разрешената скорост на движение със стойност повече от 44km/h над допустимата, указана в закона с точни до километър параметри. А вида и размера на административните наказания в хипотези на превишаване на скоростта е определяем именно съобразно този показател. По делото не е приложена разпечатка от техническото средство Радар TP 4D, данните от която са надлежно доказателство за установено движение с несъобразена скорост на определена дата и в определен час още по-малко от определено лице. Въпросната разпечатка не е част и от доказателствата по административнонаказателната преписка, каквото е правилото на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, според което задължителна част от наказателното постановление е описание на доказателствата, които потвърждават нарушението. Административнонаказващият орган се е опрял единствено на презумптивната доказателствена стойност на редовно съставените актове по ЗДвП, дадена им в чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. На свой ред първоинстанционния съд, първоначално сметнал за нужно прилагането на този документ, е направил изводите си без съпоставяне на данните в АУАН и НП с разпечатка от радара и въпреки възражението на жалбоподателя. При дадени от актосъставителя обяснения пред съда, че не си спомня много за случая, твърдения на свидетеля на страната на жалбоподателя, че Т. е карал с различна от вписаната в акта скорост, както и че автомобилът не е бил сам на пътя, при липса на данни даже в какъв режим на засичане е работел радара, районният съд все пак е приел за безспорно установено и доказано, че именно жалбоподателят е извършил нарушението, както и че е извършено нарушение и то точно в посочената хипотеза на превишаване на скоростта. Наистина жалбоподателят е подписал акта без възражения, но това е недопустимо да се тълкува в негова тежест. Дори при липса на възражения по АУАН не следва да се приема, че нарушителят е съгласен с констатациите в него. Налице е допуснато процесуално нарушение във връзка с отказа на съда да изследва точно тази част от обстоятелствата по фактическия състав на вмененото на жалбоподателя нарушение. Касационната инстанция намира, че при липса на този доказателствен документ и при положение, че данните от скоростомера не могат да бъдат извлечени по никакъв друг начин, крайният извод на съда на почива на безспорни доказателства. Решаващият състав не е обсъдил липсата от доказателствения материал по делото на изискваната от съда разпечатка, което води до неяснота на волята му, в противоречие с началната му преценка за необходимост от попълване на доказателствения материал. В мотивите не е посочено въз основа на кои точно от доказателствата районният съд приема за безспорно установен факта, както на извършване на процесното нарушение, така и на извършването му от жалбоподателя. Обсъждането на техническата пригодност на скоростомера и доказателствата за това, би било относимо, в случай че по делото беше приложен документ, с данни от въпросния радар, като доказателство в посока на това, че на съответната дата и час е бил използван от службите за контрол на движението по пътищата, тъй като само и единствено на база на неговите показания контролните органи са спрели водача и са му съставили акт. Фактът, че скоростомерът е преминал последваща проверка и е одобрено от закона средство за измерване не го прави пряко доказателство относно

извършването на процесното нарушение, а косвено такова относно достоверност на данните, регистрирани с уреда, ако някъде съществуваха.

За прецизност следва да се отбележи, че касационната инстанция не намира за основателни оплакванията на жалбоподателя за липса на реквизити на АУАН и НП относно невписване в същите освен цифрово на посочените за нарушени законови разпоредби, така и словесното им нормативно съдържание. В актовете е описано нарушението и обстоятелствата по неговото извършване, което ако беше безспорно доказано за извършено и то от посоченото в тях лице, е абсолютно относимо към посочената цифрово за нарушена законова разпоредба.

Предвид гореизложеното Административен съд – Перник намира, че решението на Районен съд – Перник е постановено при съществени нарушения на процесуални правила, което е ограничило правото на защита и справедлив процес за нарушителя. Връщането на делото за ново разглеждане от друг състав на районния съд не би променило крайният извод на съда, тъй като същото е процесуално нарушение-неотстранимо и при ново разглеждане на делото, предвид уточнението направено от административнонаказващият орган за липсата на информация от дата 12.01.2011г. съхранена на магнитен или хартиен носител.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК Административен съд – Перник:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 80/21.02.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД № 303 по описа на съда за 2011г., с което е потвърдено наказателно постановление № 196/21.01.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция” към ОД на МВР – Перник, издадено срещу Г.Ц.Т***. за нарушения по ЗДвП, като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НП № 196/21.01.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция” към ОД на МВР – Перник, издадено срещу Г.Ц.Т.*** за нарушение по чл. 21, ал. 2 от Закона за движението по пътищата, с което е постановено налагане на административни наказания „глоба” в размер на 200 (двеста) лв. и „лишаване от право” да управлява МПС за срок от 2 (два) месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1. /п/

2./п/